

statskassen, skal bruges på velfærd. Vi skal dyrke fællesskaberne.

I den her tid kommer der det ene nødråb efter det andet fra de offentligt ansatte. De kan ikke holde til det længere, og derfor risikerer vi, at velfærden bryder sammen, hvis ikke vi foretager en drastisk ændring. Det er derfor, Enhedslisten har foreslået, at vi skal ansætte 100.000 flere i den offentlige sektor, og vi skal give de lavestlønnede 2.000 kr. mere om måneden hvert år i de år, som den kommende overenskomst kommer til at løbe i.

Kl. 14.00

Der er brug for massive investeringer i skoler, børnehaver, plejehjem, sygehuse og togskiner. Vi har fremsat vores forslag til finansiering. Det ligner ikke fuldt og helt Socialdemokraternes, SF's og De Radikales forslag, og derfor har vi sådan set heller ikke nogen forventning om, at en ny regering vil gennemføre Enhedslistens politik, men vi er sikre på, at der kan laves bedre aftaler med en kommende socialdemokratisk ledet regering, end der kan med den regering, vi har nu. Det er derfor, Enhedslisten ikke er i tvivl: Vi vil efter et kommende valg pege på en socialdemokratisk ledet regering.

I årtier har de offentligt ansatte skulle høre på, at de ikke gør deres job godt nok, og at private firmaer vil kunne gøre det meget bedre. Der er blevet udviklet managementteorier og indført kontroller, brugertilfredshedsundersøgelser og strukturer, der skal omdanne den offentlige velfærd til markedsstyrede virksomheder. Men det er de færreste offentligt ansatte, der vil reduceres til at skulle forarbejde produkter. De vil tage sig af mennesker – børn, syge og ældre – og de vil have tid til at gøre deres arbejde og mødes med tillid til, at de med deres faglighed er kompetente til at løfte opgaven.

Det kan godt være, at statsministeren vil give nogle milliarder kroner til ældrepleje og sygehuse osv. under kommuneaftaler og trepartsforhandlinger, men han vil samtidig stille krav om, at der skal ske yderligere markedsgørelse og konkurrenceudsættelse. Han vil fortsætte med at lade pengene følge patienten, barnet, den ældre, så de, der har råd, kan vælge en børnehave med flere voksne og højere brugerbetaling eller kan vælge plejehjem, hvor man kan købe sig til et bad hver dag og et måltid mad efter eget valg, mens de, der ikke har råd, må nøjes med en stadig mere udsultet offentlig sektor, hvor velfærden overhovedet ikke kan følge med velstandsstigningen i samfundet.

Hvis vi derimod ønsker, at velstanden skal bruges til velfærd for alle, kræver det, at vi giver de ansatte bedre løn og arbejdsvilkår, og at vi giver de ansatte lov til selv at tilrettelægge arbejdet sammen med de borgere, det handler om.

Det er da også de krav, som er rejst fra dagligdagens eksperter, de mennesker, som er i den offentlige sektor, de tillidsrepræsentanter, som mødes og har diskuteret, hvordan vi i fællesskab kan udvikle en fælles offentlig sektor, som løser de behov, der er. Det er i mødet mellem borgere og offentligt ansatte, kvaliteten skabes. Derfor er det positivt, at de offentligt ansatte også i dag tydeligt markerer deres synspunkter. Der skal gøres op med kontrol og unødvendig dokumentation, arbejdsmarkedet skal åbnes for alle, nedslidning og udstødning skal stoppes. Der skal være plads til alle.

Mangfoldighed handler ikke kun om at forsvare Christiania og Ungdomshuset; det handler også om at skabe plads overalt i samfundet. Vi skal have plads til tørklæder, vi skal have plads til stiletter – måske skal vi endda have plads til slips.

Vi afviser regeringens ønske om ensretning og kontrol, som starter med karriereplanlægning kontrolleret af staten i daginstitutionerne, fortsætter med en statsautoriseret kultur-, historie- og nu også demokratikanon og ender med påklædningspoliti og statsligt fastsatte regler for den korrekte danske hilseform.

Regeringen og Dansk Folkeparti angriber velfærden og ensretter Danmark, men det er ikke nok.

I 5 år ignorerede de den truende klimakatastrofe, og Danmarks energi- og miljøpolitiske arbejde blev reelt afviklet. Derfor ser vi nu, at Danmarks CO₂-udslip og energiforbrug er begyndt at stige. I forvejen er Danmark et af de lande, som har det største CO₂-udslip pr. indbygger, men det er ikke nok for regeringen, og her i dag har vi fået at vide, at man fremover skal satse yderligere på kulkraft.

Klimaforandringerne skaber store flygtningestrømme, og kampen om de fossile brændstoffer har allerede udviklet sig til krige, f.eks. i Irak. Situationen vil blive langt mere alvorlig i de kommende år, hvis ikke vi gør en massiv indsats over for regeringens planer, som vil udfase de fossile brændstoffer i løbet af 112 år! Statsministeren indrømmede i sin tale i dag, at det vil tage mange år, og 112 år er mange år.

Enhedslisten har fremlagt en plan, der gør det muligt, at Danmark kan overgå til vedvarende